

19 Mayıs 1919..Samsun'a çıkmıştı.Havzaya geçecekti.Arkadaşlarıyla birlikte,ahı gitmiş vahı kalmış hurda bir Benz otomobile bindi,anca bunu bulabilmişlerdi.yola çıktı,asfalt filan yok tabii,tarlardan bozma toprak yol,yağmurdan iyice balçık haline gelmişti.bata çıka gidiyorlardı,arka koltukta gidiyorlardı.arka koltukta değil,önde şoförün yanında oturuyordu,bazen dayanamıyor,çukurlardan kurtulmak için direksiyona müdahale ediyordu,şoför gayrimüslim yaşlı bir adamcağızdı,dedim ya anca onu bulabilmişlerdi,otomobil zaten haraptı,yarım saat bile dayanamadı,tık diye arıza yaptı,kaldı inip beklemekten başka çare yoktu,yaşlı şoför tamir etmeye çalışırken,yol kenarında bi ağaç altına çekilip,işi sabırla oluruna bırakacaklardı. İşte bu davranış biçimi asla ona göre değildi

Oturup beklemek,karakterine aykırıydı.Arkadaşlarına baktı,yürüyebilir misiniz dedi.Soru sormamıştı aslında,cevap vermelerini beklemeden,döndü,yürümeye başladı.

Mecburen peşine takıldılar,bir saat kadar uzakta karageçmiş köyü vardı,orada konaklayacak,geceyi atlatacak,sonra tekrar Havza'ya doğru yola çıkacaklardı.

Kafalarında geleceğe dair milyon tane endişe,sessiz sessiz giderlerken,mırıldanmaya başladı.

Dağ başını duman almış

Gümüş dere durmaz akar

Güneş ufuktan şimdi doğar

Yürüyelim arkadaşlar

Siz de söyleyin diye seslendi gülümseyerek,yorgunluğunuzu alır,güç verir dedi.Efsane beden eğitimi öğretmeni selim Sırrı tarcan,yüksek eğitim için gittiği İsveçte duymuştu bu melodiyi..." Şakiyan üç kızı" isimli şarkıydı.Jimnastikte kullanabilirim diye düşündü,notalarını kaydetti.Türkçe öğretmeni ve şair Ali Ulvi Elöve'den rica etti,söz yazmasını istedi.Birinci dünya savaşının tamamen aleyhimize döndüğü,milletin derin ümitsizlik yaşadığı günlerdi.Ali Ulvi bey bu duygularla,İstanbul Moda'daki erkek öğretmen okulunun denize bakan odasında pencere kenarına oturdu.kareli defterine mavi mürekkeple yazmaya başladı,dağ başını duman almış...)(İlk kez,1916'da erkek öğretmen okulunun beden eğitimi gösterileri sırasında söylendi,özellikle gençler tarafından öylesine sevildi,öylesine yüreklendirici bulundu ki,kulaktan kulağa tüm yurda yayıldı,Ezber'e bilenler arasında,bu milletlin kaderini ve tarihin akışını değiştirecek bir vardı...)

Oda Mustafa kemal...

İnce,ince yağın yağmur altında Karageçmiş köyüne yürürken,gülümseyerek mırıldanıyordu.

Her geceyi güneş boğar

Ülkemizin günü doğar

Yol uzun da olsa ne var

Yürüyelim arkadaşlar

Bu sözler, özgürlüğe, bağımsızlığa, cumhuriyete, demokrasiye,hukuka, bilime, sanata, akla mantığa atılan adımların sözleriydi....İzmir Marşıyla hedefine ulaşan milli mücadelemizin samsun'dan yola çıkışı,Gençlik marşıydı.

Atatürk.... 19.Mayıs'ın milli bayram ilan edildiği gün,1938'de hastaydı,ama yine gülümseyerek şöyle diyordu.

Anadolu'nun dağ başlarını,tekerleklerine çuval doldurduğumuz kırık dökük otomobillerle aşarken,yanımdaki arkadaşlarıma bu marşı söylemeyi adet edinmiştim.Tarihe kaydolacak müthiş bir yapıyorsunuz,Gandi mandi saçmalıklarını bırakın,hindistan'ın özgürlüğü için mücadelede etmiyoruz,kendi köklerimiz geleneğine,kendi geçmişimize yaslanın.Kalın salıcakla!